

Title	En oplevelse i forbindelse med danskundervisning for japanske studerende
Author(s)	Høilund, Bente
Citation	IDUN - 北欧研究 -. 23 p.343-p.345
Issue Date	2019-03-31
oaire:version	VoR
URL	https://doi.org/10.18910/71793
rights	
Note	

Osaka University Knowledge Archive : OUKA

<https://ir.library.osaka-u.ac.jp/>

Osaka University

En oplevelse i forbindelse med danskundervisning for japanske studerende

Bente Høilund

I en dialogopgave skrev en danskstuderende:

A: "Er det et lille dyr?"

og den sætning er jo fuldstændig korrekt. Om det er held eller dygtighed eller en blanding af begge dele, er ikke til at vide. Studenten er i hvert fald kommet helskindet gennem faldgruber såsom:

1) syntaks (hun placerer verbet først fordi hun vil markere at her ikke er tale om et udsagn, men om et spørgsmål),

2) køn (langt de fleste substantiver på dansk er fælleskøn, men *dyr* er intetkøn og markeres derfor korrekt med artiklen *-et* foran; ikke helt ligetil især for en japaner, idet japansk slet ikke har genus),

3) adjektiv (hovedreglen er at foranstillede adjektiver der lægger sig til intetkøns-substantiver, tilføjer et *-t*, men der er nogle enkelte tilfælde hvor man ikke skal gøre dette, og adjektivet *lille* er netop et af dem).

4) På japansk ses det ganske vist mere og mere at man bruger spørgsmålstegn, men det er af nyere dato, idet vestlig tegnsætning smitter af. I stedet tilføjes endelsen *-ka* til verbet. Derfor er det egentlig også fint at den studerende husker dette tegn.

5) Endnu en selvfølgelighed for os er at vi kan markere en replik ved hjælp af citationstegn, men for en japaner er det ikke helt så selvfølgeligt, idet citationstegn normalt sættes omkring udsagn man ikke helt mener, altså i den tilsvarende betydning, hvor vi i luften kan markere med vores fingre at vi siger noget, som skal tages med et gran salt. I stedet sætter japanerne halve firkantede parenteser om replikken.

6) Skal man på japansk sige: "*Hvad er det?*", hedder det: *Kore wa nan desuka*. Hvis man oversætter det direkte, bliver det til: "*Det (kore) som jeg har min opmærksomhed på (wa) hvad (nan) er (desuka)?*". Svaret "*Det er et lille dyr*" hedder: *Kore wa chiisana doobutsu desu* = *Det som vi taler om lille dyr er*. Japansk har altså foreløbigt subjekt (*kore*) ligesom dansk (*det*). Derfor er det ikke så svært at oversætte til "*Det er et lille dyr*" i stedet for måske kun at skrive: "*Et lille dyr er*" eller som spørgsmål: "*Er et lille dyr?*"

Når vi dertil lægger at selve ordene er korrekt stavet, og at den studerende endog husker at begynde sætningen med stort bogstav (man skelner ikke mellem store og små bogstaver på japansk), ja så er dansklæreren glad. Det kan ikke blive mere korrekt. - Og dog. For næste replik forvirrer:

B: "Ja, men det er dejligt."

Det er ordet *men* der er årsag til forvirringen. *Men* markerer jo et brud, en modsætning, et forbehold. Så mit indtryk af A og i hvert fald af B bliver, at B går ud fra, at der er en generel opfattelse hos folk om at små dyr ikke er dejlige.

Jeg kigger tilbage på første sætning for lige at sikre mig at jeg læste rigtigt. Det gjorde jeg, men kommunikationen er for en stund røget af sporet. Pludselig slår det mig! Opgaven er jo en dialog hvor to personer er på restaurant, hvor de skal kommentere maden **og kommentere prisen!** Og her kommer jeg som lærer i et dilemma, for jeg sidder og ler og gør mig lystig på den studerendes bekostning. Og nu videregiver jeg hele historien på tryk, hvilket gør det endnu mere betænkeligt, men min hensigt er at vise hvor skævt det kan gå, når man for et øjeblik mister fokus. Jeg er slet ikke i tvivl om hvad det er den studerende vil have frem, men hvordan får jeg nu forklaret hende hvad der er galt? At A ikke i dette tilfælde kan sige: "*Er det et lille dyr?*", men derimod: "*Er det (ikke) lidt dyrt?*"

A Memory of the Importance of Staying Focused While Grading

Bente Høilund

Summary

The article describes a funny incident which happened to me when teaching Danish to Japanese students at Osaka University (2004-2009). I was marking a set dialogue which I found puzzling, without really understanding why. The student had apparently completed the dialogue correctly, despite several pitfalls. Then I noticed that one little word, the conjunction *but* (Danish: *men*), was the reason why I had this feeling of something being wrong with the dialogue. Person A says (in Danish of course), *Is it a little animal?* Person B responds, *Yes, but it is lovely.* The word *but* usually implies a contrast or a reservation, but we tend to think of small animals as being cute. So why this *but*?

Then it hit me. For a moment I had forgotten about the context in which the dialogue was set. A and B are sitting in a restaurant talking about the food **and the prices**. Now, the Danish word for ‘expensive’ is *dyr*. However, this word can also be a noun and mean ‘animal’. So what the student should have written was, *Is it (not) a little expensive?* And B's respond would have been, *Yes, but it tastes nice.*

I couldn't help laughing. But the incident shows how important it is for the teacher to stay focused when marking students' written exercises.

The student wrote:

A: *Is it a little animal?* (Danish: Er det et lille dyr?)

B: *Yes, but it is nice.* (Danish: Ja, men det er dejligt.)

But in the given context these would have been the correct sentences:

A: *Is it (not) a little expensive?* (Danish: Er det (ikke) lidt dyrt?)

B: *Yes, but it tastes nice.* (Danish: Ja(/Jo), men det smager dejligt.)